CHOCEŇSKÁ KAPELA A MAŽORETKY ÚSPĚŠNĚ REPREZENTOVALY V NĚMECKU

Snad ještě nikdy se mi nestalo, abych seděl s tužkou v ruce nad prázdným papírem a nevěděl, co psát. Přitom hlava plná nápadů, ale jednoduše nevím, kde začít. Zkrátka, jak jsme otočili list kalendáře, který dělil září od srpna, rozjel se kolotoč zmatku a chaosu. To platilo i o malém dechovém orchestru Choceňačka a mažoretkách Berušky z Moravan. Už poslední prázdninový týden jsme začali zkoušet tak, abychom se mohli ve dnech 7. a 8. září prezentovat v co nejlepším světle v Německu. Čas rychle utíkal, ale ještě stále bylo co nacvičovat ...

Choceňačka hrála posledního srpna na hradě Košumberku, v neděli, první zářijový den, pak spolu s Beruškami v Jenišovicích na tradičním dechovkovém festivalu. Obě vystoupení směřovala jako příprava do Německa, generálka soutěžního repertoáru proběhla ve středu odpoledne, kdy Jiří Šimek, kapelník Choceňačky, uspořádal tradiční promenádní koncert. Mažoretky nás vedly Masarykovou ulicí až k poště, poté na náměstí a dále k základní umělecké škole. Od páté hodiny se potom nádvořím zámku nesly tóny pochodů, polek i valčíků. Za velmi pěkného slunečného počasí se sešlo opravdu hodně lidí, což nás pochopitelně těšilo. Snad všichni odcházeli příjemně naladěni, takže jsme měli důkaz, že tato generálka proběhla na jedničku. A tak jsme se těšili, možná i trochu obávali, co nás bude čekat v dalekém Böselu.

Na dalekou pouť jsme se vypravili ve čtvrtek 5. září, kdy jsme přesně ve čtvrt na sedm zdvihli kotvy a uháněli si to na Hradec Králové, Jičín, Sobotku, Mimoň a Jablonné v Podještědí. Hraniční přechod Varnsdorf/Seifhennersdorf nás přivítal kolem půl desáté, pak už zbývala jen dlouhá cesta na sever celou noc. Nikomu tak nekonečná nepřipadala, ze zadních sedadel se nesl hlasitý zpěv, panovala příjemná nálada, kterou nám nemohl nikdo zkazit. V sedm hodin zastavil náš autobus v Hamburgu, do cíle zbývalo něco kolem dvou set kilometrů. Kolem třetí odpolední nás přivítal nejprve kraj Šlesvicka a Holštýnska, historické místo prusko-rakouských válek, poté Dolní Sasko, kde se také nachází malé městečko Bösel. Po pravdě řečeno, připadali jsme si jako na Moravě, všude samá rovina, jen ta němčina. Připomnělo mi to jednu známou polku - jdu krajinou, samou rovinou, slunce nedohlédneš snad, když zlátne klas, nebo pálí mráz, já se tam rád vrátím zas - tak ta poslední slova, jak se později dočtete, u nás rozhodně platila.

Jak jsme se od několika organizátorů dověděli, Bösel žije podobnými festi-

valy, tedy Evropskými dny hudby, už čtyřicet let. Pravidelně se sem počátkem září sjíždějí orchestry ze všech možných koutů světa, a tak vesničky, které v okolí najdete, v tu chvíli slouží jako dočasný azyl mnoha muzikantů. Dostaveníčko si tentokráte daly soubory ze sedmi zemí Evropy - z Nizozemí, Dánska, Rakouska, Polska, Ruska, Bulharska a České republiky. Je k podivení, že za Čechy bojovala vlastně jen Choceňačka s mažoretkami. Jinak svoji rodnou zemi, Německo, reprezentovalo asi na 15 souborů.

Naším útočištěm se stala krásná sportovní hala ve vesničce Petersdorf, která sloužila jako místo sobotního fotbalového zápasu mezi trumpeťáky a klarineťáky, místo pro přátelské posezení s mažoretkami i místo pro nerušený spánek. V pátek jsme stačili jen letmo vypakovat věci a zase rychle uháněli zpět do Böselu na večeři k Německému červenému kříži, kde se stravovaly všechny kapely. O půl osmé se pak z koncertního stanu, Festzeltu, začaly linout tóny zahajovacího koncertu. Zkrátka Evropské dny hudby mohly začít ....

Na nás čekalo první vystoupení až v sobotu večer, kdy jsme na pódium ve Festzeltu nastoupili po polském orchestru krátce před osmou hodinou. Začínalo se soutěžním repertoárem, který byl určen na neděli. Na prknech, která v ten okamžik opravdu znamenala svět, se tak mačkalo kolem třiceti lidí - na levoboku Choceňačka, na pravoboku Berušky pod přísným dohledem jejich vedoucí, Aleny Balcarové. Ve stejné sestavě jsme hráli i poslední skladbu - polku Václava Bláhy "Jetelíček u vody", v Německu známou jako Hersch Schmerz Polka. V tu chvíli celé publikum nadšeně aplaudovalo, někteří zpívali a když jsme skončili, nastal další hlasitý potlesk. Zkrátka hřálo nás u srdce, byli jsme na sebe pyšní. Na pódiu se pak do jedenácti hodin vystřídalo asi sedm orchestrů, mezi nimi i Big band z Cloppenburgu, který nás doslova šokoval. Předváděl opravdu velkolepou show, něco, co se jen tak nevidí. Muzikanti se promenádovali s nástroji mezi diváky, měnili svoje oblečení, pózovali do rytmu bubnů, asi málokoho nechali chladným. Po jejich vystoupení pak nastala příjemná změna a uklidnění - vystoupil totiž ruský kvintet - Něvský band z Petrohradu. Ten zase zahrál koncertní skladby, ale těžko říci, jestli se vůbec někdo zaposlouchal do jeho tónů a akordů poté, co přestalo ono šílenství. My jsme velký koncertní stan opustili kolem jedenácté, čekala nás cesta do Petersdorfu, tam sprcha a ulehnutí do spacáků. Před námi byl totiž perný den ...

Neděle byla jednoduše soutěžní. Většina z nás však kritizovala organizaci z německé strany. Dva dny vlastně nebylo žádné hraní, jen asi půlhodinové sobotní vystoupení, na neděli však připadlo koncertování zdaleka nejvíc. Hned zrána jsme spolu s orchestrem Bialystok z Polska hráli na návsi

v Petersdorfu před tamní hospůdkou. Spolu s mažoretkami jsme předvedli naše nejhranější skladby, zacitovali známé klasiky dechové hudby. Hrálo se nám pěkně, sluníčko svítilo, posluchači se u sklenky piva také dobře bavili, ale přesně v poledne jsme museli končit. Proč? O hodinu déle jsme už stáli v průvodu a mezitím ještě oběd. Všechno pak začínalo být chaotické. Za posledních několik let se Hudební dny v Böselu značně změnily. Celá akce byla v rukou jiných organizátorů a bylo to znát. Celou půlhodinu jsme trčeli v průvodu, slunce pražilo, nikdo nevěděl, jaké pořadové číslo vlastně máme. Teprve pět minut před půl druhou se ozvaly hlasy trumpet, které jasně odstartovaly pochodování.

Mažoretky z Moravan vystartovali s úsměvem na rtech jako jedenácté, Choceňačka vzápětí za nimi. Stihli jsme zahrát celkem pět pochodů, přičemž zazněl i ten, pro nás už důvěrně známý, "Šly panenky". To v tu chvíli sedělo. "Šly panenky silnicí, silnicí, silnicí, potkali je ..." Jen ti myslivci je nepotkali, za to množství nadšených diváků, kteří zaplnili malebné uličky města. Jenže mezi nimi se prý schovávala i porota, která hodnotila každý chybný krok či každé upísknutí. Jedno bylo jisté, za námi pochodovalo ještě dalších dvanáct orchestrů z nejrozličnějších koutů Evropy, ale my jsme hráli opravdu naplno, z plných plic. Jednotlivé orchestry postupně přicházely na sportovní hřiště, jenže tomu zápolení nebyl ještě zdaleka konec. Na dvou pódiích ve Festzeltu se střídaly kapely, taneční skupiny i mažoretky, aby se krátkým vystoupením zapojily do další soutěže. Na velkém jevišti, kde se koncertovalo i v sobotu večer, vystoupila krátce před půl třetí první německá kapela. V tu chvíli se na protilehlém jevišti připravoval další soubor, vše mělo jít jako na běžícím pásu. Jenže i zde zaskřípala ta nedořešená organizace. Porota musela po každém čísle přeběhnout celý stan, což pochopitelně zabíralo další drahocenný čas. Když vystoupili na menším pódiu jako osmé naše Berušky, musely se už asi značně přetvařovat. Nebylo zkrátka dost místa, aby mohly za zvuku Staropražských písniček Jiřího Rady předvádět svoje taneční kreace. Úsměv na rtech se jim vrátil až po vyhlášení výsledků. Jenže mezitím soutěžilo ještě dalších dvaadvacet souborů, mezi nimi i Choceňačka, jež zahrála polku Čas návratů dlouholetého dirigenta Zlínského orchestru Jaroslava Bílého. Krátce po půl sedmé se už zraky všech upřely jen a jen na vyhlašování ...

Na závěrečném koncertu 41. ročníku Euro Musiktage Bösel zápolilo celkem třicet souborů, i když původně jich mělo být o tři více. Soutěžilo se ve dvanácti kategoriích - mažoretky do patnácti let tvořily jednu skupinu (zde se prezentovaly jen tanečnice z Polska, kterým mimochodem bylo snad více jak osmnáct let), naopak naše mažoretky, často dvanáctileté berušky, zaplnily kategorii nad

patnáct let. Nicméně byly první s celkovými 94 body. Choceňačka bojovala v kategorii zahraničních orchestrů s dalšími čtyřmi kapelami. Obhájili jsme třetí místo s 99,5 body. Zvítězili Poláci, kteří o tři desetiny přesáhli stovku, stříbro si odvezla holandská kapela Muzikverein Leven s kulatým počtem bodů. A co všechno se hodnotilo? Intonace, dynamika, technická dovednost, rytmická část, optický a celkový dojem, jakým kapela oplývala. Jenže to nebylo vše. Hodnotily se i výkony v pochodu a zde Choceňačka spolu s Beruškami obsadila opět bronzovou příčku s 96 body. Jednoznačně vyhrála rakouská kapela Arnoldstein s 514 body, stříbrní Poláci se pak stali i celkovými vítězi.

A co závěrem? Snad už všechno bylo řečeno, snad také něco může zůstat utajeno. Dík patří rozhodně Městskému úřadu Choceň a i naší základní umělecké škole, našemu kapelníkovi Jiřímu Šimkovi i mažoretkám Beruškám a jejich umělecké vedoucí paní Aleně Balcarové. Rozhodně chci poděkovat i řidičům, kteří s námi najezdili úctyhodné množství kilometrů, našim muzikantům-pomocníkům a i celé naší kapele. Stručná rekapitulace - mažoretky jasně první, společný průvod 24 kapel skončil pro Choceň i Moravany bronzem, stejně jako pro Choceňačku její samostatné vystoupení. Odváželi jsme tedy tři poháry, ale i mnoho zkušeností a dojmů. Dostali jsme i několik nabídek na příští rok, zkrátka je vidět, že nyní bychom mohli s mažoretkami začít slavit úspěchy nejen u nás, ale i v zahraničí. V neděli večer nás čekala dlouhá cesta domů, ale oslavovali jsme, co se dalo, zpívalo se a co se dělo dál? Jednoduše řečeno - zazvonil zvonec a pohádky je konec ...

KAMIL BUREŠ

